

Carry Slee

**Juf Braaksel
en de mysterieuze
verdwijning**

Met illustraties van Iris Boter

δ

Voor mijn lieve kleinzoon Nino
die mij altijd blij maakt

Copyright ©2026 Uitgeverij Dyslexion

ISBN 9789463245777

NUR 282

Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion.

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
Uitgeverij Moon, Amsterdam

© Carry Slee 2021

© Illustraties: Iris Boter, 2021

Omslagontwerp Caren Limpens

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

1

‘Wel stoer, hè, dat we nu in groep zeven zitten?’ zegt Lotte als ze op de eerste dag na de zomervakantie met Thijs naar school fietst.

‘Superstoer,’ zegt Thijs. ‘Maar wel jammer dat we juf Evi niet meer hebben.’

‘Dat vind ik ook heel jammer,’ zegt Lotte. ‘Meester Hans is ook aardig, maar ik weet zeker dat ik juf Evi heel erg ga missen.’

Lotte en Thijs zijn niet de enigen. De rest van de klas heeft het er ook moeilijk mee.

‘Zij gaan lekker naar juf Evi,’ zegt Sanne en ze kijkt naar de leerlingen die nu in groep zes zitten.

De anderen knikken. Maar hoe lief ze juf Evi ook vinden, ze willen niet meer terug naar groep zes.

Trots lopen ze naar het lokaal van groep zeven.

Maar dan kijken ze verbaasd op. Niet meester Hans, maar juf Evi staat bij de deur.

‘Ik ben zo blij jullie weer te zien,’ zegt ze stralend.

‘Zoeken jullie maar een plekje. Jullie definitieve plek bepalen we later.’

Als iedereen binnen is, trekt juf Evi de deur dicht.

‘Juf, u vergist zich, u moet bij groep zes zijn,’ zegt Lotte.

‘Ik heb een verrassing voor jullie,’ zegt juf Evi.

‘Meester Hans heeft in de vakantie besloten dat hij een jaar vrij neemt. Dus jullie zullen het met mij moeten doen.’

‘Yes!’ roept iedereen blij.

‘En groep zes dan, juf?’ vraagt Thijs.
‘Die krijgen Braaksel,’ zegt Daan lachend.
‘Help! Wat zielig! Dat overleven ze niet,’ roept Sanne.
‘Nee hoor,’ zegt juf Evi. ‘Groep zes heeft een nieuwe juf.
Juf Margot. Zij wilde heel graag lesgeven aan groep zes.
En ik vond dat helemaal niet erg. Want nu mag ik nog
een heel jaar bij jullie blijven.’
De leerlingen juichen van blijdschap.

Je merkt aan de kinderen van groep zeven dat ze het
fijn vinden om weer op school te zijn. De ochtend
is voorbijgevlogen.
Dat komt ook doordat Juf Evi extra lang heeft voorgelezen.
En ze hebben allemaal een nieuwe plaats gekregen.

Maar echt veel is er niet veranderd. Lotte en Thijs zitten gelukkig weer naast elkaar. Bram en Daan ook. En Zoë en Anna.

‘Juf!’ roept Julian die bij het raam zit. ‘Er staat een heel lange rij mensen voor de school.’

‘Ja, jongens,’ zegt juf Evi, ‘dat zijn allemaal vaders en moeders die hun kinderen op deze school willen inschrijven.’

‘Ik weet al hoe dat komt,’ fluistert Lotte in Thijs’ oor.

‘Braaksel is heel veel op tv geweest voor de zomer, omdat ze jou zogenaamd heeft gered.’

Zodra de bel gaat, lopen ze naar buiten. De mensen in de rij staan er nog steeds. Een moeder met twee juichende kinderen loopt de school uit. ‘We zitten op de school van de liefste juf!’

Lotte en Thijs zouden het wel willen uitschreeuwen:

Braaksel is helemaal niet de liefste juf. Ze is de valste juf die er bestaat. Maar ze houden hun mond, niemand gelooft hen toch. Nu komt er een jongen met zijn vader naar buiten.

Hij steekt twee duimen op.

‘Je moet niet naar deze school gaan,’ zegt Daan.

‘Juf Brakel is een bedriegster.’

‘Je zit toch zelf ook op deze school!’ zegt de jongen en hij steekt zijn tong uit naar Daan.

Het groepje van Lotte en Thijs blijft staan kijken.

De rij wordt alleen maar langer.

Ze willen bijna weggaan als juf Brakel naar buiten komt.

‘Lieve dames en heren,’ spreekt ze de ouders toe.

‘Dank voor uw komst. Ik vind het een grote eer dat u mijn school zo hoog acht. Ik zou u allemaal wel gelukkig willen maken met een plek op deze geweldige school, maar we zitten vol.’

Helaas kan ik u niet meer inschrijven.'

Er klinkt een teleurgesteld gezucht.

'Maar... u hebt nog één kans,' gaat ze verder.

'Ik heb namelijk nog plek voor één kind, een bolleboos.'

'Die plek wil ik!' roept iemand.

'Nee ik, ik heb er recht op.' Een aantal vaders en moeders duwen elkaar opzij.

'Ik was eerst!' roept een vrouw tegen een man.

'Jij bent voorgedrongen!'

'Welnee, mens,' roept de man kwaad. 'Hoe kom je erbij? Je bent zelf voorgedrongen, troela.'

'Ik begrijp dat u allemaal die gouden plek wilt hebben,' zegt juf Brakel poeslief. 'Maar die moet uw kind zelf verdienen. Ik geef alle kinderen een hersenkraker mee. Luister goed: "Hoeveel keer kun je zes van achttien aftrekken?"'

De bolleboos die het juiste antwoord geeft, heeft gewonnen en krijgt de felbegeerde laatste plek op deze school. Morgen wil ik het antwoord weten. Ik wens u veel succes.'

'Dit klopt niet!' roepen een paar mannen tegen een vrouw die met haar peuters aan de hand met een blij gezicht naar buiten komt en een bewijs van inschrijving omhooghoudt.

'Wij stonden hier eerder. Die inschrijving is voor ons kind.' De vrouw stopt het papier gauw weg voordat iemand het uit haar handen kan grissen.

'Alstublieft, stopt u hiermee!' roept juf Brakel.

'Het is geen goed voorbeeld voor uw kinderen.

Ga liever naar huis en geef uw kind de kans de plek zelf te veroveren.'

Ze geeft een handkus aan de menigte en gaat naar binnen. Lotte en Thijs kijken de mensen na die weglopen.

Er loopt een meisje langs hen met haar moeder.
‘Nou Milou, dat raadsel lijkt me niet zo moeilijk.
Ga thuis maar goed nadenken. Het zou zó fijn zijn
als je op deze school komt.’
Het meisje knikt.

Milou loopt met haar moeder naar huis.
Voor de kringloopwinkel
blijft ze staan. ‘Mag ik even naar binnen, mam?’
‘Vooruit dan maar,’ zegt haar moeder. ‘Als je maar niet
te lang rondkijkt.’
Milou gaat vaak met haar vader naar de kringloopwinkel.
Ze heeft er al een keer een heel leuk tafeltje
gevonden voor op haar kamer en een lamp.
Ze loopt langs tafels vol spullen. Wow! Helemaal achterin,
tegen de muur, hangt een skelet.
‘Is dat te koop?’ vraagt Milou. Het lijkt haar superstoer
om een skelet in haar kamer te hangen.
Ze wenkt haar moeder.
‘Help!’ roept zij als ze het skelet ziet.
‘U hoeft niet bang te zijn, hoor,’ zegt de verkoopster.
‘Een school heeft het hier gebracht. Ze gebruikten
het tijdens de biologieles.’
‘Maar het lijkt zo echt,’ zegt Milous moeder.
‘Mag ik het hebben, mam?’
‘Nee, Milou,’ zegt haar moeder, ‘ik wil zo’n eng skelet
niet in huis.’
‘Maar ik hang het in mijn kamer,’ probeert Milou nog.
‘En ik me zeker elke keer als ik binnenkom doodschrikken.
Nee, het gaat niet door.’
Jammer, denkt Milou. Ze ziet dat haar moeder
het meent en ze loopt door. Ineens valt haar oog
op een klein zwart verrekijktje.

‘Wat moet je daar nou mee?’ zegt haar moeder als Milou de verrekijker oppakt.

Milou houdt de verrekijker voor haar ogen. Ze ziet alles heel scherp. Net als door de kijker van haar vader.

Daar spotten ze altijd vogels mee. Maar die is veel groter.

Haar vader zei laatst dat hij een kleinere kijker wilde

kopen omdat het handiger is. Zal ze deze voor hem kopen?

Dit kijkertje zal haar vader ook wel mooi vinden.

Ze denkt aan haar vader en draait haar hoofd naar

het raam naar een vogeltje dat buiten op een tak zit.

Maar in plaats van de vogel ziet ze haar vader. Hij zit

op zijn kantoor achter zijn computer. Hoe kan dat nou?

Ze kijkt zonder kijker naar buiten, maar daar ziet ze

gewoon de boom met de vogel.

Ze kijkt nog een keer door de kijker, maar ziet weer haar vader. Huh, wat is hier aan de hand?

‘Zullen we weer gaan?’ vraagt haar moeder dan.

‘Mam, moet je zien, dit is geen gewone verrekijker.

Ik zag iets heel anders dan waar ik naar keek.

Ik zag papa op kantoor.’

‘Jaja,’ zegt moeder. ‘Kom nou maar mee.’

‘Nee, echt!’

‘Milou...’ Haar moeder verliest haar geduld. Het gaat niet lukken om haar te overtuigen dat er iets bijzonders aan de hand is.

‘Mam, mag ik hem alsjeblieft kopen?’

‘Milou, wat moet je nou met zo’n ding?’

‘Alsjeblieft, ik koop hem van mijn zakgeld. Hij kost vijf euro. Dan hoef ik de hele maand geen zakgeld.’

Haar moeder zucht. ‘Vooruit dan maar.’

Ze geeft Milou vijf euro.

Zodra Milou thuiskomt, gaat ze naar haar kamer.

Ze gaat voor het raam staan en kijkt door de verrekijker naar buiten.

Nu ziet ze het huis aan de overkant. Hoe kan dat nou? denkt ze. Hoe kan het nou dat ik net papa op kantoor zag?

Heb ik het me verbeeld? Ze probeert het nog een keer

en nog een keer. Teleurgesteld legt ze de verrekijker weg.

Maar het laat haar niet los. Waarom gebeurt er hier niks

en in de winkel wel? Ze zag haar vader, dat weet ze zeker.

Wat doet ze dan nu anders dan net in de winkel?

Ineens weet ze het. Ze dacht aan haar vader toen ze keek.

Weer houdt ze de verrekijker voor haar ogen. Ze kijkt

naar buiten en ze denkt aan haar moeder. En dan ziet ze

opeens haar moeder beneden in de kamer. Ze bladert

in een tijdschrift. Milou rent de trap af de kamer in. Wat ze zag klopt. Haar moeder zit op de bank met een tijdschrift.

‘Heb je al nagedacht over het raadsel van mevrouw Brakel?’ vraagt haar moeder.

Milou hoort haar niet eens. Ze rent de trap op naar haar kamer en pakt de verrekijker weer op. ‘Jij bent geen gewone verrekijker,’ zegt ze. ‘Je bent heel bijzonder.

Hoe ben je in de kringloopwinkel terechtgekomen?

Wie heeft je daar gebracht? Zo’n bijzondere verrekijker doet toch niemand weg?’ Ze staart voor zich uit.

Zou ze Fleur ook kunnen zien? Ze houdt de verrekijker voor haar ogen en denkt aan haar beste vriendin.

Maar dan gaat de deur van haar kamer open.

Milous moeder kijkt naar Milou die met de verrekijker in haar hand zit.

‘Ik vroeg je net of je al hebt nagedacht over de hersenkraker van mevrouw Brakel. Maar je was ineens vertrokken. Weet je het antwoord al?’

‘Eh... nee, wat was de vraag ook alweer?’ vraagt Milou.

‘Je moet zeggen hoe vaak je zes af kunt trekken van achttien. Dat moet toch niet moeilijk voor je zijn.

Niet vergeten, hè? Stop dat verrekijkertje nou maar weg en ga nadenken. Ik wil het goede antwoord straks horen.

Dit is echt heel belangrijk.’

Ik weet het antwoord al, denkt Milou als haar moeder weg is. Als je achttien hebt kun je er drie keer zes van aftrekken. Het antwoord is dus drie. Maar dat weet toch iedereen? Daar hoeft je echt geen bolleboos voor te zijn.

Nu dringt het pas tot haar door hoe raar het is. Degene die het goed heeft mag bij juf Brakel op school. Maar dit heeft toch bijna iedereen goed? Hoe pakt ze dat dan aan? Of is het misschien een instinker? Ze kijkt naar haar verrekijker.

Zou ik juf Brakel ook kunnen zien? denkt ze ineens. Opgewonden houdt ze de verrekijker voor haar ogen. Ze denkt aan juf Brakel en probeert haar voor zich te halen.

En dan ziet ze haar. Ze zit op een stoel en houdt lachend een papier in haar hand. De hersenkraker staat erboven. *Hoe vaak kun je zes aftrekken van achttien?* leest ze. *Antwoord: Eén keer, want daarna is het twaalf.*

Milou is er stil van. Ze kijkt maar naar de verrekijker in haar hand. ‘Ik dacht dat zoiets alleen in films of in boeken bestond,’ zegt ze hardop. Het is echt een magische verrekijker.

Ze gaat hem niet aan haar vader geven.

Ze houdt hem zelf en het is haar geheim.

Lotte en Thijs hebben een goed humeur. Ze hebben op het eiland voor hun geheime hut marshmallows geroosterd. Maar nu is het tijd om terug te gaan. Ze sluiten de hut af en lopen naar het water. Lotte hoeft maar één keer te fluiten en Max komt aangerend en springt op het vlot. Thijs start de motor en daar gaan ze. Ze scheuren over het water.

‘Dat lijkt Lucas wel.’ Thijs wijst naar het strandje bij zijn huis in de verte.

Lotte ziet ook dat er iemand staat. Zou het Lucas zijn?

Zou hij bij zijn opa logeren?

De jongen op het strandje zwaait naar hen.

‘Ja!’ roepen ze blij als ze dichterbij komen. ‘Het is Lucas!’

Ze zwaaien terug.

Verrast varen ze naar de oever. Sinds Lucas verhuisd is zien ze hem niet meer zo vaak. Nog voordat ze het vlot vastleggen springen ze eraf.

‘Lucas! Hé!’ Ze geven hem een knuffel. Ze zagen hem voor het laatst toen juf Brakel Thijs had ontvoerd.